

Влад Рильський – яким чудовим хлопцем він був

Іван ГЛУШМАН

Увівторок, 20 липня, Владислав Рильський, яки не клята війна на сході України, міг би з родиною святкувати своє 29-річчя. Напевно, він би вже до цього часу одружився, мав власних дітей. Та, на превеликий жаль, його життєво стежиною обривав злочасний постріл, який здійснив хтось із північно-східних окупантів чи терористів-дегенерів на Луганщині. Там у 22 роки відійшов у вічність молодий, талановитий та освічений офіцер, гордість і радість батьків, надійна опора для молодшої сестри, для коханої Марії із Яворова. Гірко й боляче, що доводиться це писати, а батькам та родині – гірше востократ і навіть більше. Цю статтю почав писати ще в квітні. Кілька разів відкладав її, змінював, перероблював. Нарешті тепер вона публікується. Хоча, скажу відверто, і тепер вона мені не дуже подобається – не моя це тема. Для мене надто складна й важка...

Батько Владислава кадровий український офіцер. Хлопець продовжив батькову військову династію. Влад став третім у родині, що пов'язав свою долю з армією. Олександр Рильський після отримання лейтенантських погонів по розподілу служив у 24-й Західній дивізії, яка дислокується і нині у Яворові Львівської області. Починав командиром взводу і дійшов по службовій «драбині» аж до посади комбата. Після тринадцяти років служби був призначений військомом у Косові на Прикарпатті. Там у 2008 році в зв'язі підполковника пішов у відставку. Тепер Олександр Іванович працює в КЗ «Острозький обласний ліцей з посилено військово-фізичною підготовкою імені Костянтина Івановича Острозького-Рівненської обласної ради. Під час служби Олександр Рильський одружився з острозькомкою Іриною Соколовською. Їїній син народився у Вінниці в першу річницю одруження батьків. Цього року виповнилося 30 років сімейного життя...

Зростаючи в сім'ї військового, бувачи у військовій частині, на полігоні, інколи катавшись з батьком на танку, природно, Влад з дитинства хотів продовжити батькову й дідову військову династію. Мама хлопця розповідала, що зростає дуже доброю дитиною. Після народження Софіїки допомагав матері, був старшим та уважним до рідних і близьких. З перших класів хлопець добре навчався у школі, багато читав, відвідував секції дуо і баскетболу, займався паркуром, неодноразово брав участь у різних змаганнях. А ще він учився гри на гітарі, писав вірші, любив музику. З батьком та дідусями любив ходити на рибалку. Мав багато друзів. За свою доброзичливість, ширість та справедливість мав велику повагу серед друзів.

Після закінчення 9 класу хлопець вступає до згаданому в попередньому абзаці ліцею. Тоді недобрав балів і продовжує навчання в Острозькому НВК «Школа I – III ступення + гімназія» (до речі, там навчається, починаючи з 7 класу). Мрія стати офіцером не покинула і впевнено йшов

до своєї мети, успішно вступивши у 2009 році до Львівської академії сухопутних військ. Навчання подобалося, незважаючи на всі труднощі й тяготи. Це переконувало у правильності обраного життєвого шляху та гартувало характер юнака.

– *Принято пригладати, що під час навчання в академії Влад побував у Швейцарії, – розповідав Олександр Рильський. – Він мав хорошу підготовку з англійської мови. У навчальному закладі відірвали 9 кращих курсантів та випускників і відправили їх на десятиденне навчання молодих офіцерів, яких планували задіяти в миротворчих місіях ООН. Там відпрацьовували різні прийоми тактичної, вогневої, медичної підготовки, максимально наближені до служби в зонах військових конфліктів. Під час служби в Яворові, навчання в академії, Влад був перекладачем під час навчань чи приїзду міжнародних делегатів.*

Коли Владислав став офіцером, батько неабияк пишався, раділи за нього мати й молодша сестра Софійка, уся родина. За розподілом потрапив служити до Яворова, цікаво, що саме в ту дивізію, в якій свого часу починав службу батько. Під час нашого спілкування він казав, що синові служба подобалася, вона давалась йому порівняно легко. Можна констатувати, що військова справа була покликанням Влада. У домашньому архіві зберігається невелика стаття, підготовлена для Національного музею історії України в Другій світовій війні. Там, зокрема, зазначено: «Батьки зі сльозами на очах раділи за сина, свою гордість, який подавав великі надії. А він, уже дорослий, високий, з військовою виправкою статній хлопець із широкою посмішкою радіє разом з друзями, бажуючи усім гарної служби і частіше зустрічатися... Це був перший важливий крок до дорослого, самостійного життя. Мрія здобути ще одну освіту, одружитися і народити сина. З нього був би турботливий батько, люблячий, ніжний чоловік. Будучи романтиком по натурі, умів шляхетно поводитися із дівчиною, приємно дивувати її гарними подарунками, квітами, присвятивши їй вірші чи навіть створити лісино та записати її на студії в особистому виконанні...»

У згаданому в попередньому абзаці музеї реалізують експозиційний проект «Український Схід». Там на виставі були й експонати, зокрема, наш національний прапор, паніама, інші речі та документи Владислава Рильського та його товаришів. До речі, цього року кілька лицівств на чолі з командиром взводу Олександром Рильським та студенти Національного університету «Острозька академія» побували там. Вони оглянули виставку музею, зокрема згадану експозицію.

У київчанинці «У вогненному кілці». Оборона Луганського аеропорту з коротка розповідь про ті злочасні події, коли загинув Влад та ще чотири його товариші. Це трапилось в Новосвітліцях, біля місцевого будинку культури. Місто розташоване неподалік Луганська зі сторони кордону. Внаслідок потраплення керованої ракети, яка була випущена з боку російської федерації, вибухнули боєприпаси в машині меддопомоги, так званій «таблетці». Від осколків, ударної хвилі загинули п'ятеро осіб. Серед них, на жаль, був Влад та командир другої роти першого батальйону 24 бригади. Олександр Рильський каже, що після пороху Владислава він намагався встановити події, спілкувався з батьками його товаришів або службі, військовослужбовцями бригади (підтримує зв'язки і тепер), дехто з них навіть приїжджав до Острога. Навіть нині не все зрозуміло, як і коли стався той страшний випадок. Є припущення, що ракету керували по сигналу радіостанції, яка була розмінена в згаданій машині. 21 жовтня 2014 року Указом Президента України № 817/2014 старший лейтенант Рильський В. О. за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)...

На прищениці Острозького НВК встановили пам'ятну дошку, присвячену Владові Рильському. Його пам'яті там підготовлено краєзнавчу екскурсію «Полюді у вічність». У ній, зокрема, зазначено, що випускник навчального закладу «...здавав ятася як людина сонячне, з дивовижною енергетикою позитиву. Влад гарно навчався, любив історію, літературу, музику... А який він був незгортанішим Свиридом Голохостовим у гімназійній виставі «За двома завідами» – так мих собою назвали його вчителі. Влад любив життя, умів ним насолоджуватися, мав дар дитини веселощами та жартами з друзями та однокласниками, був хорошим вчуком, сином і братом... І це справді так. Спілкуючись із батьками, передавими багато світлин Влада. На переважній більшості з них хлопець посміхався, випромінюючи доброту і щирість. Дехто перефразовуючи стару відому пісню, скажу: таким чудовим хлопцем він був. Нам нині таких дуже бракує...

Коли була підготовлена ця стаття, головна редакторка Ірина Денисюк скинула посилання на сайт електронної книги

«Революція гідності. Війна. Рівненщина» (<http://memory.rv.ua>) та переслала батьків вірш, опублікований у «Facebook» – його подам на завершення. На згаданому інтернет-ресурсі зібрано багато матеріалів про Влада Рильського, зокрема спогади класної керівниці Лариси Григорівної (Новак), відеорепортаж телеканалу «Рівне-1», багато світлин, список публікацій, послонаних на інші матеріали. Хто бажав, може знайти сторінку про Влада й додатково прочитати чи подивитися предствлене там відео. На завершення зазначу, що війна триває і далі. Попри запевнення нинішнього президента, що потрібно лише перестати стріляти, продовжує гинути й отримувати поранення захисники України. Цілком очевидним є те, що «ключі від миру» в Москві, точніше, в анторхриста путіна. Цілком очевидним є те, що наші прагне зникати Україну, втягнути нашу країну в нове рабство. Вірою, що всі, хто беруть участь у тій війні на боці окупантів, підтримують війню матеріально й морально, будуть покарані людським та Божим судом. Дуже хочеться, щоб це сталося якомога швидше, щоб нарешті приїшла наша перемога, настав довгоочікуваний мир...

І на завершення вірш Олександра Рильського (подано із незначними правками):
В Тебе, сину, День народження сьогодні... Дев'ядцять дев'ять років вже Тобі... І в цей день дбайливо

ми несем квітки Тобі... Так ось сталося, що тепер терпіня Кожен день у Бога просим ми... Сьогодні рік Тебе ми так вітаєм, Умогли голови сохливші... В горечі ми динни коротасем, Є на те невтішній в нас мотив... Подумай з тобою розмовляючи, Ми в твої тиенько стоїчи, Знову нащоб Тебе ми зустрінаєм, Із надією у небо дивчлись...